

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **Ing. J. T.**, zastoupen Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti žalovanému: **Obecní úřad Bílovice nad Svitavou**, se sídlem Těsnohlídkovo náměstí 1000, Bílovice nad Svitavou, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: K. K., zastoupen JUDr. Eliškou Chobolovou, advokátkou se sídlem Cihlářská 19, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2018, sp. zn. S-774/2018/BNS-SU, č. j. 957/2018/BNS/SÚ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 7. 2021, č. j. 62 A 63/2021 - 115,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 7. 2021, č. j. 62 A 63/2021 - 115, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) odmítl napadeným usnesením jako opožděnou žalobu, jíž se žalobce domáhal zrušení kolaudačního souhlasu ze dne 11. 6. 2018, sp. zn. S-774/2018/BNS-SU, č. j. 957/2018/BNS/SÚ, vydaného dle § 122 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Kolaudační souhlas je dokladem o povoleném užívání stavby osoby zúčastněné na řízení „malé dětské hřiště Ř.“ na pozemku parc. č. X/A, X/B, X/C, X/D a X/E v katastrálním území Ř., jejímž účelem je sloužit jako kluziště zejména pro hokej, in-line hokej, florbal, volejbal apod. pro 25 až 125 dětí, včetně sociálního zázemí.

[2] Stavba byla dodatečně povolena žalovaným, a to rozhodnutím ze dne 18. 4. 2017, sp. zn. S-1978/2016/BNS-SU, č. j. 657/2017/BNS/SÚ. Za účelem vydání kolaudačního souhlasu byl nařízen zkušební provoz, který byl následně prodlužován. Žalobce však nebyl účastníkem řízení o prodlouženém zkušebním provozu a nebylo mu ani oznámeno vydání daného kolaudačního souhlasu. Žalobce se měl o vydání kolaudačního souhlasu dozvědět až dne 19. 4. 2021, kdy nahlížel do správního spisu.

[3] Žalobce odůvodnil žalobu tak, že je vlastníkem nemovitosti přímo sousedící se stavbou, a je proto nadměrně zatížen hlukem. Předpoklad zvýšeného obtěžování hlukem a narušení pohody bydlení v okolí hřiště byl dle žalobce zohledněn při dodatečném povolení stavby, kterým byly stanoveny požadavky na provedení a užívání stavby. Žalobce tvrdí, že se stavební úřad dopustil závadného postupu při kolaudaci stavby, neboť během ní neověřil, zda jsou u stavby přijatá odpovídající opatření, která by eliminovala, popř. zmírnila, její negativní vlivy. Mezi tyto negativní vlivy, které způsobují nadměrné zatížení hlukem a které stavební úřad nevzal při kolaudaci v potaz, žalobce řadí skutečnost, že stavba je celoročně využívána sportovními mužstvy, dětskými oddíly či jednotlivci k týmovým sportům, zejména k hokeji a k jeho letním variantám, při kterých jsou do širokého okolí slyšet hlasité zvuky puku/míče narážejícího o mantinely hřiště. Jsou zde také významné zdroje hluku, které velmi negativně ovlivňují okolí stavby zejména v zimním období. Jedná se o hluk rolby, několikrát denně upravující povrch hrací plochy, a její nepřetržité chlazení chladicím zařízením.

[4] Krajský soud uvedl, že na základě usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 - 43, č. 3931/2019 Sb. NSS, lze kolaudační souhlas podrobit soudnímu přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V daném případě však krajský soud shledal žalobu opožděnou. Dle krajského soudu nelze přisvědčit tomu, že se počátek dvouměsíční lhůty pro podání žaloby odvíjí od nahlédnutí do spisu dne 19. 4. 2021, tj. téměř tři roky po vydání napadeného kolaudačního souhlasu, neboť se na situaci žalobce neuplatňují závěry judikatury týkající se opomenutých účastníků (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 1118, č. 1838/2009 Sb. NSS). Lhůta pro podání žaloby dle § 65 s. ř. s. se u opomenutých účastníků odvíjí od okamžiku, kdy se takové osoby formálně seznámí s obsahem rozhodnutí, včetně jeho identifikačních znaků. Žalobci však nesvědčí právo být účastníkem v řízení o vydání kolaudačního souhlasu, a tudíž na něj nemůže být nahlíženo jako na opomenutého účastníka.

[5] Krajský soud dále shledal, že žalobce byl účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby, a tudíž se z rozhodnutí ze dne 18. 4. 2017, č. j. 657/2017/BNS/SÚ, sp. zn. S-1978/2016/BNS-SU, dozvěděl o zkušebním provozu, který byl za účelem měření hluku nařízen do 31. 12. 2017. Dle krajského soudu žalobce jako vlastník sousední nemovitosti musel vědět o tom, že stavba byla zkolaudována, neboť dle jeho tvrzení bylo hřiště v jakémkoliv ročním období pravidelně využíváno sportovci. Žalobce se tak nemohl domnívat, že stavba je tři roky využívána bez kolaudačního souhlasu a je užívána pouze na základě prodlužování zkušebního provozu. Dle krajského soudu se žalobce nemohl o vydání kolaudačního souhlasu dozvědět až při nahlížení do správního spisu dne 19. 4. 2021, neboť skutečnost, že stavba byla zkolaudována, mu nepochybně musela být známa již dříve.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně namítl, že krajský soud dospěl k nezákonnému závěru, že žaloba je opožděná.

[7] Stěžovatel v první řadě krajskému soudu vytýká, že nesprávně použil § 72 odst. 1 s. ř. s., podle kterého lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že se na jeho případ neaplikuje judikatura týkající se opomenutých účastníků, podle níž se počátek běhu lhůty k podání žaloby počítá od okamžiku, kdy se žalobce formálně seznámil s obsahem napadeného rozhodnutí, včetně jeho identifikačních znaků. Dle názoru stěžovatele je třeba na jeho situaci aplikovat závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Afs 52/2014 - 38, nebo ze dne 17. 9. 2020, č. j. 1 As 289/2020 - 20, ze kterých vyplývá, že i u osob, které neměly být účastníky řízení, je nezbytné, aby se počátek běhu lhůty odvíjel od okamžiku, kdy tyto osoby byly seznámeny s plným obsahem rozhodnutí, kterým může být nezákonně zasažena jejich právní sféra.

[8] Dále stěžovatel argumentuje tím, že hlukovou zátěž nelze adekvátně posuzovat během zkušebního provozu či bezprostředně po kolaudaci stavby, a odůvodňuje to několika faktory. Těmi může být počáteční opatrnost provozovatele či nedostatečná klientela. Současně byl provoz hřiště ovlivněn nouzovým stavem a protiepidemickými opatřeními, která znemožňovala využití hřiště v jeho plné kapacitě. Provoz se tak s postupem času zintenzivňoval, až jeho negativní vlivy začaly stěžovatele natolik obtěžovat, že se rozhodl nahlédnout do správního spisu. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 Aps 6/2012 - 29) je spravedlivé požadovat, aby žalobce proti nezákonnému úkonu správního orgánu brojil v době, kdy ho tento úkon na právech zasáhl.

[9] Krajský soud ve svém usnesení uvedl, že měl stěžovatel adekvátně reagovat na vzniklou situaci v přiměřeném čase. Zároveň ale v usnesení nevymezil okamžik, kdy by podání žaloby bylo přiměřené, resp. neurčil, od kterého okamžiku začala stěžovateli plynout dvouměsíční lhůta pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel tak namítá, že krajský soud neurčil okamžik, kdy se měl dozvědět o existenci kolaudačního souhlasu, což je pro posouzení včasnosti žaloby nezbytné. Pokud krajský soud neměl postaveno najisto, kdy se stěžovatel dozvěděl o existenci kolaudačního souhlasu, popř. kdy se seznámil s jeho obsahem, měl žalobu považovat za včasnou, a to s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 26. 1. 2017, č. j. 9 As 99/2016 - 40, nebo ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82).

[10] Dle stěžovatele je významným aspektem posouzení včasnosti žaloby také skutečnost, že povolování stavby neprobíhalo standardní cestou. Stavba byla nejdříve vybudována, poté užívána, a až následně legalizována v řízení o jejím dodatečném povolení. Za toto porušení byla osobě zúčastněné na řízení uložena pokuta. S ohledem na tuto závadnou praxi osoby zúčastněné na řízení nemohl stěžovatel automaticky předpokládat, že pokud je stavba užívána, tak je zcela jistě i zkolaudována. Vzhledem

k tomuto postupu má stěžovatel za to, že nelze a priori upřednostnit právo osoby zúčastněné na řízení na ochranu nabytých práv před právem stěžovatele na soudní ochranu.

[11] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že s napadeným usnesením souhlasí, neboť je správné, přičemž opožděnost žaloby soud řádně odůvodnil a neporušil stěžovatelovo právo na spravedlivý proces.

[12] V první řadě osoba zúčastněná na řízení namítá, že stěžovatel byl účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby, a tudíž se mohl účinně bránit proti tomuto rozhodnutí. S ohledem na své účastenství věděl, že zkušební provoz končí dne 31. 12. 2017, a mohl tak v situaci, kdy mu provoz narušuje pohodu bydlení a způsobuje újmu, vyvinout úsilí k hájení svých zájmů a nahlédnout do spisu ihned poté, co bylo zasaženo do jeho práv.

[13] Dále osoba zúčastněná na řízení nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že se provoz stavby postupně zintenzivňoval. Dle ní je stavba užívána širokou veřejností již od počátku, tedy více než pět let. Protiepidemická opatření začala platit až tři roky po zahájení provozu, a proto nelze souhlasit s tvrzením, že stavba byla nejvíce využívána až v době, kdy stěžovatel nahlédl do spisu.

[14] Konečně osoba zúčastněná na řízení má za to, že dodatečné povolení stavby nemá na posuzování včasnosti podané žaloby žádný vliv. Jednání stěžovatele považuje za účelové, které nemá požívat právní ochrany. Vzhledem k chybějící objektivní lhůtě pro podání žaloby dle § 65 s. ř. s. zdůrazňuje, že by vyhovění kasační stížnosti bylo nepochybně v rozporu s principem ochrany práv třetích osob nabytých v dobré víře.

[15] S ohledem na výše uvedené osoba zúčastněná na řízení navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

[16] Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **je důvodná**.

[18] Zásadní a mezi účastníky řízení spornou otázkou je, zda žaloba, podaná stěžovatelem ke krajskému soudu dne 21. 6. 2021 podle § 65 a násl. s. ř. s. proti kolaudačnímu souhlasu ze dne 11. 6. 2018, byla podána včas. Pro zodpovězení včasnosti žaloby je třeba posoudit, od kterého okamžiku počíná běžet dvouměsíční lhůta pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s., neboť stěžovatel nebyl účastníkem řízení o vydání kolaudačního souhlasu, a tudíž mu napadený kolaudační souhlas nebyl doručován, popř. jinak oznamován.

[19] Krajský soud správně a v souladu s usnesením rozšířeného senátu č. j. 1 As 436/2017 - 43 dovodil, že souhlasy vydávané stavebními úřady, zejména souhlasy dle § 96, § 106, § 122, § 127 a § 128 stavebního zákona, mají povahu rozhodnutí správního

pokračování

orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s., a že stěžovatel, ačkoliv nebyl účastníkem správního řízení, se může bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, neboť mohl být vydaným kolaudačním souhlasem zkrácen na svých právech.

[20] Dle stěžovatele lhůta pro podání žaloby počala běžet dnem nahlédnutí do spisu, kdy se seznámil s obsahem kolaudačního souhlasu, a to včetně jeho identifikačních znaků. Krajský soud se s počátkem běhu lhůty neztotožnil, přičemž ale neurčil, od kdy má být v případě stěžovatele lhůta počítána, pouze uvedl, že mu existence kolaudačního souhlasu musela být známa dříve, a to na základě jeho vědomosti o dodatečném povolení stavby a jejím zkušebním provozu, který byl na hřišti povolen do 31. 12. 2017. Nejvyšší správní soud se s takovým závěrem krajského soudu neztotožňuje a napadené usnesení shledal jako nezákonné. K tomu jej vedou následující důvody.

[21] Stavba hřiště byla dodatečně povolena dne 18. 4. 2017. Rozhodnutím o dodatečném povolení byl nařízen zkušební provoz do dne 31. 12. 2017. Jelikož byl stěžovatel účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby, o skončení zkušebního provozu dne 31. 12. 2017 věděl. Krajský soud na základě toho uzavřel, že stěžovatel musel vědět o existenci kolaudačního souhlasu. To opírá o skutečnost, že stěžovatel je vlastníkem sousední nemovitosti, ze které měl možnost vidět, že hřiště je využíváno veřejností ke svému účelu, a proto mu z logiky věci muselo být zřejmé, že byl již vydán i kolaudační souhlas. Ve skutečnosti však byl zkušební provoz následně prodloužen do 31. 5. 2018, což již stěžovateli ani nebylo oznámeno. Jak uvádí krajský soud i osoba zúčastněná na řízení, hřiště bylo využíváno veřejností již při zkušebním provozu. Fakticky tak nebylo možné seznat, zda se jedná o prodloužený zkušební provoz či o kolaudovanou stavbu, ačkoliv krajský soud poji seznámení se s existencí kolaudačního souhlasu právě s tímto užíváním stavby veřejností. V případě pevně vymezené dvouměsíční lhůty pro podání žaloby nelze počátek jejího běhu spojovat s okamžikem vydání kolaudačního souhlasu, který nebyl stěžovateli doručován a o jehož vydání se nemohl dozvědět jinak než nahlédnutím do spisu. Na případ stěžovatele lze přiměřeně použít bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 52/2014 - 38, podle něhož *„při posuzování počátku běhu lhůty pro podání žaloby není rozhodné, zda byl žalobce již dříve svými smluvními partnery informován o procesních úkonech správních orgánů, a měl tak povědomí o skutečnostech, které vedly k vydání rozhodnutí o zajištění. K tomu, aby mohl žalobce proti správnímu rozhodnutí brojit žalobou a náležitě formulovat své námitky, je nezbytné, aby byl seznámen s plným obsahem napadeného rozhodnutí.“* Pro posouzení počátku běhu lhůty pro podání žaloby tak není rozhodné, zda stěžovatel mohl mít povědomí o vydaném kolaudačním souhlasu pouze ze skutečnosti, že stavba byla užívána veřejností.

[22] Krajský soud dále odůvodnil své rozhodnutí tak, že stěžovatel nemohl důvodně očekávat, že stavba je užívána bez kolaudačního souhlasu. V tomto případě však nelze krajskému soudu přisvědčit, neboť ze správního spisu vyplývá, že stavba byla vybudována a užívána bez náležitého povolení, za což byla osobě zúčastněné na řízení uložena pokuta. Teprve poté požádala osoba zúčastněná na řízení o dodatečné povolení stavby. Po stěžovateli tak nelze spravedlivě požadovat, aby v případě takového dřívějšího nezákonného postupu osoby zúčastněné na řízení očekával, že stavba musí mít kolaudační souhlas v případě, že je užívána veřejností. Nejvyšší správní soud se k této otázce vyjádřil v rozhodnutí ze dne 30. 1. 2020, č. j. 6 As 211/2017 - 131, kdy uvedl: *„Ačkoliv účinky užívání stavby mohly začít skutečně žalobce zasahovat v užívání jeho sousední nemovitosti*

již brzy po vydání kolaudačního souhlasu, jak tvrdí osoba zúčastněná na řízení, dokud se žalobce nedozvěděl o existenci tohoto správního aktu, nemohl si být jist, zda stavebník neužívá stavbu bez potřebného úředního povolení, případně v rozporu s ním. Teprve když se seznámil s informací, že užívání stavby v daném rozsahu se zakládá na kolaudačním souhlasu, který vydal v březnu 2016 žalovaný stavební úřad, se o tomto zásahu dozvěděl ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s.“ (zvýraznění doplněno kasačním soudem).

[23] V souladu s principem právní jistoty je nutné jasně zodpovědět otázku, kdy počíná běžet lhůta pro podání žaloby dle § 65 s. ř. s. v případech, v nichž souhlas není žalobcům doručován, popř. jinak oznamován. Nejvyšší správní soud má za to, že právě s ohledem na princip právní jistoty a práva na přístup k soudu je nutné vztáhnout judikaturu týkající se počátku běhu lhůty pro podání žaloby dle § 65 s. ř. s. u opomenutých účastníků řízení i na případy, kdy se nejedná o opomenuté účastníky řízení, ačkoliv tyto osoby mohou být rozhodnutím správního orgánu dotčeny na svých právech a právem chráněných zájmech. V případě opomenutých účastníků se za počátek běhu lhůty považuje okamžik, kdy dotčená osoba měla možnost se seznámit s obsahem napadeného rozhodnutí. Tento přístup je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která na tyto případy analogicky hledí jako na procesní postavení opomenutého účastníka, pro které soudní judikatura vytvořila právní fikci oznámení rozhodnutí, a to prostřednictvím požadavku „faktického seznámení se s obsahem rozhodnutí“. V takovém případě se běh lhůty dle § 72 odst. 1 s. ř. s. odvíjí od okamžiku, kdy se žalobce seznámil s obsahem a důvody napadeného rozhodnutí (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2021, č. j. 1 As 136/2021 - 29, nebo ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Afs 52/2014 - 38).

[24] Na případ stěžovatele tak lze aplikovat rozsudek rozšířeného senátu, č. j. 2 As 25/2007 - 118, podle nějž je třeba „*postavit najisto, že opomenutý účastník seznal s dostatečnou jistotou a včas obsah vydaného rozhodnutí, především tedy, kdy a kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, jakým způsobem a v jakém rozsahu mu takové rozhodnutí zasahuje do práv, a měl tedy účinnou možnost se proti němu účinně bránit opravnými prostředky. Obvykle tu půjde o případy, kdy se opomenutý účastník s obsahem rozhodnutí seznámil prostřednictvím jiné osoby, nebo se s ním seznámil jinak, a to prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu (nahlížením do spisu v jiné procesní roli atp.)*“ (viz bod 45 rozsudku, zvýrazněno Nejvyšším správním soudem). V rozsudku ze dne 15. 2. 2018, č. j. 1 As 311/2017 - 37, k tomu kasační soud poznamenal, že posuzování okamžiku faktického seznámení se s rozhodnutím je otázkou skutkovou a že účastník musí být s obsahem rozhodnutí seznámen v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu.

[25] V posuzovaném případě se stěžovatel s napadeným kolaudačním souhlasem seznámil dne 19. 4. 2021, kdy nahlížel do správního spisu. Od tohoto okamžiku je nutno počítat běh lhůty, neboť v tento moment se s jistotou seznámil s obsahem kolaudačního souhlasu, především tedy kdy a kým byl souhlas vydán, jak ho lze identifikovat a jakým způsobem a v jakém rozsahu takový souhlas zasahuje do jeho práv. Teprve od tohoto okamžiku měl účinnou možnost se proti kolaudačnímu souhlasu bránit. Žalobu stěžovatele tak kasační soud považuje za včasnou, neboť byla podána krajskému soudu v lhůtě dvou měsíců od okamžiku seznámení se s obsahem kolaudačního souhlasu.

[26] Dle vyjádření osoby zúčastněné na řízení jednal stěžovatel účelově, neboť nahlédl do spisu tři roky po vydání kolaudačního souhlasu. Zákonodárce nicméně nestanovil

pokračování

u žaloby proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. žádnou objektivní lhůtu, jako je tomu např. u žaloby proti nezákonnému zásahu dle § 82 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud tak nemůže posoudit žalobu jako opožděnou, pokud není zákonem daná objektivní lhůta pro podání žaloby, která by bez ohledu na seznámení se s daným rozhodnutím určila, že se již nelze domáhat ochrany proti nezákonnému rozhodnutí. Současně nelze vymezit počátek běhu subjektivní lhůty jinak než od okamžiku fatického seznámení se s obsahem rozhodnutí. V opačném případě by byl žalobce připraven o účinnou možnost obrany proti rozhodnutí, které může nezákonně zasáhnout do jeho právní sféry tehdy, kdy v souladu se zákonem nebyl účastníkem řízení či jiného formalizovaného postupu správního orgánu a výsledný akt mu nebyl doručován.

[27] Kasační soud má za to, že žaloba stěžovatele proti kolaudačnímu souhlasu byla z výše uvedených důvodů podána včas, a krajský soud měl tudíž žalobu věcně přezkoumat. Pokud však krajský soud v rámci věcného posouzení dospěje k závěru, že předmětný kolaudační souhlas je nezákonný, měl by s ohledem na právní jistotu a ochranu nabytých práv zvážit závažnost porušení práv stěžovatele ve srovnání s újmou, která by vznikla na právech osoby zúčastněné na řízení. Krajský soud tak bude muset posoudit proporcionalitu zjištěného porušení práv stěžovatele s újmou, která by byla způsobena osobě zúčastněné na řízení zrušením daného kolaudačního souhlasu. Hodnocení přiměřenosti a vzájemné vážení těchto práv a principů nelze učinit v rámci posouzení včasnosti žaloby stěžovatele, jak to de facto učinil krajský soud, ale až v rámci věcného posouzení žaloby.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[28] Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil s hodnocením krajského soudu, že žaloba stěžovatele byla podána opožděně. Lhůta pro podání žaloby dle § 65 a násl. s. ř. s. počala stěžovateli běžet okamžikem seznámení se s obsahem kolaudačního souhlasu, neboť teprve od tohoto okamžiku byl schopen proti němu brojit správní žalobou. Otázka ochrany právní jistoty osoby zúčastněné na řízení s ohledem na dobu, která uplynula od vydání kolaudačního souhlasu, může být v takovém případě zohledněna až v rámci vlastního přezkumu kolaudačního souhlasu. Pokud soud dospěje k závěru, že kolaudační souhlas skutečně nezákonně zasáhl do práv stěžovatele, bude muset zvážit, zda závažnost a intenzita takového zásahu převažuje s ohledem na všechny okolnosti nad právní jistotou osoby zúčastněné na řízení, v jejíž prospěch byl kolaudační souhlas vydán. Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] Krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. února 2022

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu

